

I

(Įstatymo galią turintys teisės aktai)

DIREKTYVOS

TARYBOS DIREKTYVA 2010/24/ES

2010 m. kovo 16 d.

dėl savitarpio pagalbos vykdant reikalavimus, susijusius su mokesčiais, muitais ir kitomis priemonėmis

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 113 ir 115 straipsnius,

atsižvelgdama į Europos Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

sprenddama pagal specialią teisėkūros procedūrą,

kadangi:

(1) Valstybių narių savitarpio pagalba vykdant jų tarpusavio ir Sąjungos reikalavimus, susijusius su tam tikrais mokesčiais ir kitomis priemonėmis, prisideda prie tinkamo vidaus rinkos veikimo. Ji užtikrina fiskalinį neutralumą ir sudaro sąlygas valstybėms narėms šalinti tarpvalstybiniam sandoriams taikomas diskriminacines apsaugos priemones, skirtas išvengti sukčiavimo ir biudžeto nuostolių.

(2) Nuostatos dėl savitarpio pagalbos vykdant reikalavimus pirmą kartą buvo nustatytos 1976 m. kovo 15 d. Tarybos direktyvoje 76/308/EEB dėl savitarpio paramos patenkinant pretenzijas, kylančias dėl operacijų, įeinančių į Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo finansavimo sistemą, ir dėl žemės ūkio mokesčių bei muitų susigrąžinimo ⁽³⁾. Ta direktyva ir ją iš dalies

keičiantys aktai buvo kodifikuoti 2008 m. gegužės 26 d. Tarybos direktyva 2008/55/EB dėl tarpusavio pagalbos vykdant reikalavimus, susijusius su tam tikromis rinkliavomis, muitais, mokesčiais ir kitomis priemonėmis ⁽⁴⁾.

(3) Nors priėmus tas nuostatas ir buvo žengtas pirmas žingsnis gerinant reikalavimų vykdymo procedūras Sąjungoje – imta derinti taikytinas nacionalines taisykles, jos pasirodė nepakankamos, kad atitiktų vidaus rinkos, susiformavusios per 30 pastarųjų metų, reikalavimus.

(4) Siekiant geriau apsaugoti finansinius valstybių narių interesus ir vidaus rinkos neutralumą, reikia išplėsti savitarpio pagalbos vykdant reikalavimus taikymo sritį įtraukiant į ją dar neištrauktus reikalavimus, susijusius mokesčiais ir muitais, tuo tarpu siekiant išspręsti vis daugiau pateiktų prašymų suteikti pagalbą ir pasiekti geresnių rezultatų, būtina padidinti pagalbos veiksmingumą ir efektyvumą bei sudaryti palankesnes sąlygas praktiniam jos teikimui. Šiems tikslams pasiekti reikia padaryti svarbius pritaikymus, nes vien galiojančios Direktyvos 2008/55/EB keitimo nepakaktų. Todėl tą direktyvą reikėtų panaikinti ir pakeisti nauju teisės aktu, kuris būtų grindžiamas Direktyvos 2008/55/EB pasiekimais, tačiau kuriuo, jei būtina, būtų nustatomos aiškesnės ir tikslesnės taisyklės.

(5) Aiškesnės taisyklės padėtų skatinti valstybes nares intensyviau keistis informacija. Jomis taip pat būtų užtikrinta, kad į taikymo sritį būtų įtraukti visi Sąjungos juridiniai ir fiziniai asmenys, atsižvelgiant į vis didėjantį juridinių struktūrų spektrą, įskaitant ne tik įprastas struktūras, pavyzdžiui, trestus ir fondus, bet ir bet kokią naują struktūrą, kurią valstybėse narėse gali įsteigti mokesčių mokėtojai. Be to, jos sudarytų galimybę atsižvelgti į visų formų reikalavimus, kuriuos gali pateikti valdžios institucijos,

⁽¹⁾ 2010 m. vasario 10 d. nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽²⁾ 2009 m. liepos 16 d. nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

⁽³⁾ OL L 73, 1976 3 19, p. 18.

⁽⁴⁾ OL L 150, 2008 6 10, p. 28.

susijusius su mokesčiais, muitais, rinkliavomis, grąžinamosios išmokomis ir intervencijomis, įskaitant visus pini-ginius reikalavimus atitinkamam mokesčių mokėtojui ar trečiajam šaliai, kurie pakeičia pirminį reikalavimą. Aiškesnės taisyklės visų pirma reikalingos tam, kad būtų geriau apibrėžtos visų susijusių šalių teisės ir pareigos.

- (6) Ši direktyva neturėtų daryti poveikio valstybių narių kompetencijai vidaus teisės aktais nustatyti turimas reikalavimų vykdymo priemonės. Tačiau būtina užtikrinti, kad nei nacionalinės teisės aktų skirtumai, nei kompetentingų institucijų koordinavimo stoka nekeltų pavojaus sklandžiam šioje direktyvoje numatytos savitarpio pagalbos sistemos veikimui.
- (7) Savitarpio pagalba gali būti teikiama tokiu būdu: institucija, į kurią kreipiamasi, gali suteikti prašančiajai institucijai informaciją, kurios šiai reikia reikalavimams, atsirandantiems prašančiojoje valstybėje narėje, vykdyti ir pranešti skolininkui apie visus dokumentus, susijusius su tokiais prašančiosios valstybės narės reikalavimais. Prašančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, taip pat gali vykdyti reikalavimus, atsirandančius prašančiojoje valstybėje narėje, arba imtis prevencinių priemonių šių reikalavimų vykdymui garantuoti.
- (8) Suvienodinto dokumento, naudotino valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, vykdymo priemonėms, priėmimas, taip pat suvienodintos standartinės formos, skirtos pranešimui apie su reikalavimu susijusius dokumentus ir sprendimus, patvirtinimas turėtų išspręsti kitoje valstybėje narėje parengtų dokumentų pripažinimo ir vertimo problemas, kurios yra pagrindinė galiojančių nuostatų, susijusių su pagalba, neveiksmingumo priežastis.
- (9) Turėtų būti sukurtas keitimosi informacija apie konkrečius mokesčių grąžinimo atvejus be išankstinio prašymo teisinis pagrindas. Siekiant efektyvumo valstybės narės mokesčių pareigūnams taip pat turėtų būti sudaryta galimybė prisidėti prie kitoje valstybėje narėje atliekamų administracinių tyrimų ar juose dalyvauti. Taip pat reikėtų parengti nuostatą dėl aktyvesnio tiesioginio tarnybų keitimosi informacija, kad pagalba būtų teikiama greičiau ir veiksmingiau.
- (10) Atsižvelgiant į vis didėjantį judumą vidaus rinkoje ir Sutartyje ar kituose teisės aktuose nustatytus apribojimus garantijoms, kurių galima reikalauti iš nacionalinėje teritorijoje neįsisteigusių mokesčių mokėtojų, reikėtų sudaryti daugiau galimybių prašyti reikalavimo vykdymo ar prevencinių priemonių kitoje valstybėje narėje. Kadangi reikalavimo senaties terminas yra lemiamas veiksnys, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama pateikti prašymą suteikti savitarpio pagalbą, net jei dar nebuvo išnaudotos visos prašančiosios valstybės narės vidaus priemonės reikalavimui vykdyti, *inter alia*, jei taikant tokias procedūras prašančiojoje valstybėje narėje kiltų neproporcingai didelių sunkumų.
- (11) Nustačius bendrą prievolę perduoti prašymus ir dokumentus skaitmenine forma ir elektroniniu tinklu, taip pat tikslias prašymų ir dokumentų kalbų vartojimo taisykles, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama greičiau ir lengviau tvarkyti prašymus.
- (12) Valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, vykstant reikalavimo vykdymo procedūrai, atitinkamas asmuo galėtų užginčyti reikalavimą, prašančiosios valstybės narės institucijų pateiktą pranešimą arba dokumentą, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą. Reikėtų nustatyti, kad tokiais atvejais atitinkamas asmuo turėtų pareikšti ieškinį kompetentingoje prašančiosios valstybės narės įstaigoje, o institucija, į kurią kreipiamasi, turėtų sustabdyti visas jos pradėtas vykdymo procedūras, kol prašančiosios valstybės narės kompetentinga įstaiga priims sprendimą, nebent prašančioji institucija paprašytų to nedaryti.
- (13) Siekiant skatinti valstybes nares skirti pakankamai išteklių kitų valstybių narių reikalavimams vykdyti, valstybė narė, į kurią kreipiamasi, turėtų turėti galimybę išreikalauti iš skolininko su reikalavimo vykdymu susijusias išlaidas.
- (14) Didžiausio efektyvumo būtų pasiekta, jei, vykdydama prašymą suteikti pagalbą, institucija, į kurią kreipiamasi, galėtų naudotis įgaliojimais, suteikiamais pagal jos nacionalinius teisės aktus, taikomus reikalavimams, susijusiems su tokiais pat ar panašiais mokesčiais ar muitais. Nesant panašaus mokesčio ar muito, tinkamiausia procedūra būtų tokia, kuri numatyta pagal valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teisės aktus, taikomus reikalavimams, susijusiems su gyventojų pajamoms taikomu mokesčiu. Šis nacionalinės teisės aktų taikymas paprastai neturėtų galioti pirmenybei, teikiamai valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, atsirandantiems reikalavimams. Tačiau turėtų būti įmanoma pirmenybę teikti kitų valstybių narių reikalavimams, remiantis atitinkamų valstybių narių susitarimu.

(15) Senaties termino klausimais būtina supaprastinti galiojančias taisykles – nustatyti, kad senaties terminų sustabdymo, nutraukimo ar pratęsimo atvejai paprastai būtų nustatomi pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius teisės aktus, išskyrus atvejus, kai senaties terminas pagal toje valstybėje galiojančius teisės aktus negali būti sustabdytas, nutrauktas ar pratęstas.

(16) Siekiant efektyvumo reikia, kad informacija, perduodama teikiant savitarpio pagalbą, gali būti naudojama kitais nei šioje direktyvoje numatyti tikslais informaciją gaunančioje valstybėje narėje, jei tai leidžiama tiek pagal informaciją suteikiančios valstybės narės, tiek pagal informaciją gaunančios valstybės narės vidaus teisės aktus.

(17) Ši direktyva neturėtų trukdyti vykdyti bet kokios prievolės teikti didesnės apimties pagalbą, numatytą pagal dvišalius ar daugiašalius susitarimus arba nustatytą tvarką.

(18) Šiai direktyvai įgyvendinti būtinos priemonės turėtų būti patvirtinamos pagal 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 1999/468/EB, nustatantį Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką ⁽¹⁾.

(19) Pagal Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros 34 punktą valstybės narės skatinamos dėl savo ir Sąjungos interesų parengti lenteles, kurios kuo geriau parodytų šios direktyvos ir jos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių atitikimą, ir viešai jas paskelbti.

(20) Kadangi šios direktyvos tikslų, t. y. nustatyti vienodą pagalbos reikalavimams vidaus rinkoje vykdyti sistemą, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl reikiamo vienodumo, veiksmingumo ir efektyvumo tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina tiems tikslams pasiekti.

(21) Šioje direktyvoje atsižvelgiama į pagrindines teises ir laikomasi principų, pripažįstamų visų pirma Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Dalykas

Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės turi teikti pagalbą valstybėje narėje vykdamas 2 straipsnyje nurodytus reikalavimus, atsirandančius kitoje valstybėje narėje.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma reikalavimams, susijusiems su:

a) visais bet kokio pobūdžio mokesčiais ir muitais, kuriuos taiko valstybė narė arba jos teritoriniai ar administraciniai padaliniai, įskaitant vietos valdžios institucijas, arba kurie taikomi valstybės narės arba jos padalinių ar Sąjungos vardu;

b) grąžinamosiomis išmokomis, intervencijomis ir kitomis priemonėmis, sudarančiomis Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) visiško ar dalinio finansavimo sistemos dalį, įskaitant sumas, rinktinas vykdamas šiuos veiksmus;

c) rinkliavomis ir kitomis įmokomis, numatytomis atsižvelgiant į bendro cukraus sektoriaus rinkos organizavimo principus.

2. Ši direktyva taikoma:

a) administracinėms baudoms, nuobaudoms, mokesčiams ir papildomoms rinkliavoms, kurios susijusios su reikalavimais, kuriems vykdyti gali būti prašoma savitarpio pagalbos pagal 1 dalies nuostatas, ir kurias nustato administracinės institucijos, kompetentingos taikyti atitinkamus mokesčius ar muitus arba vykdyti su jais susijusius administracinius tyrimus, arba kurias patvirtina administracinės ar teisminės įstaigos tų administracinių institucijų prašymu;

⁽¹⁾ OL L 184, 1999 7 17, p. 23.

- b) mokesčiams už sertifikatus ir panašius dokumentus, išduodamus vykdant administracines procedūras, susijusias su mokesčiais ir muitais;
- c) delspinigiams ir išlaidoms, susijusiems su reikalavimais, kuriems vykdyti gali būti prašoma savitarpio pagalbos pagal 1 dalį arba pagal šios dalies a arba b punktą.

3. Ši direktyva netaikoma:

- a) privalomoms socialinio draudimo įmokoms, mokėtinoms valstybei narei arba valstybės narės padaliniais, arba pagal viešąją teisę įsteigtoms socialinės apsaugos institucijoms;
- b) 2 dalyje nenurodytiems mokesčiams;
- c) sutartinio pobūdžio mokesčiams, pavyzdžiui, komunaliniams mokesčiams;
- d) baudžiamosioms sankcijoms, skirtoms remiantis prokuratūros iškelta baudžiamąja byla, arba kitoms baudžiamosioms sankcijoms, nenurodytoms 2 dalies a punkte.

3 straipsnis

Sąvokų apibrėžtys

Šioje direktyvoje:

- a) „prašančioji institucija“ – valstybės narės centrinė ryšių palaikymo tarnyba, ryšių palaikymo tarnyba ar ryšių palaikymo skyrius, kurie prašo pagalbos dėl 2 straipsnyje nurodyto reikalavimo;
- b) „institucija, į kurią kreipiamasi“ – valstybės narės centrinė ryšių palaikymo tarnyba, ryšių palaikymo tarnyba ar ryšių palaikymo skyrius, kuriems pateiktas pagalbos prašymas;
- c) „asmuo“ –
- i) fizinis asmuo;
 - ii) juridinis asmuo;
 - iii) jeigu galiojantys teisės aktai tai numato – asmenų susivienijimas, kuris nėra juridinis asmuo, tačiau pripažįstamas galinčiu atlikti teisinius veiksmus; arba
 - iv) bet kuri kita bet kokio pobūdžio ir formos juridinė struktūra, turinti juridinio asmens statusą ar jo neturinti, turinti ar administruojanti turtą, kuris, įskaitant iš jo

gautas pajamas, yra apmokestinamas bet kuriuo iš šioje direktyvoje nustatytų mokesčių;

- d) „elektroninėmis priemonėmis“ – naudojantis elektronine duomenų tvarkymo, įskaitant skaitmeninį glaudinimą, ir saugojimo įranga bei laidais, radijo ryšiu, optinėmis technologijomis arba kitomis elektromagnetinėmis priemonėmis;
- e) „CCN tinklas“ – Sąjungos sukurta bendru ryšių tinklu (CCN) grindžiama platforma, skirta visam informacijos perdavimui elektroninėmis priemonėmis tarp muitų ir mokesčių srities kompetentingų institucijų.

4 straipsnis

Organizavimas

1. Kiekviena valstybė narė ne vėliau kaip 2010 m. gegužės 20 d. informuoja Komisiją apie šios direktyvos tikslais paskirtą kompetentingą instituciją ar institucijas (toliau atitinkamai – kompetentinga institucija) ir nedelsdama informuoja Komisiją apie bet kokią jos (jų) pakeitimą.

Komisija sudaro galimybes su gauta informacija susipažinti kitoms valstybėms narėms ir paskelbia valstybių narių kompetentingų institucijų sąrašą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

2. Kompetentinga institucija paskiria centrinę ryšių palaikymo tarnybą, kuri yra pagrindinė institucija, atsakinga už ryšių palaikymą su kitomis valstybėmis narėmis savitarpio pagalbos srityje, kuriai taikoma ši direktyva.

Centrinė ryšių palaikymo tarnyba taip pat gali būti paskirta atsakinga už ryšių palaikymą su Komisija.

3. Kiekvienos valstybės narės kompetentinga institucija gali paskirti ryšių palaikymo tarnybas, kurios būtų atsakingos už ryšius su kitomis valstybėmis narėmis teikiant savitarpio pagalbą srityse, susijusiose su viena ar keliomis konkrečiomis mokesčių ir muitų rūšimis ar kategorijomis, nurodytomis 2 straipsnyje.

4. Kiekvienos valstybės narės kompetentinga institucija ryšių palaikymo skyriaus funkcijas gali pavesti tarnyboms, kurios nėra centrinės ryšių palaikymo tarnybos ar ryšių palaikymo tarnybos. Ryšių palaikymo skyriai prašo suteikti pagal šią direktyvą savitarpio pagalbą arba ją suteikia, atsižvelgdami į savo konkrečią teritorinę ar funkcinę kompetenciją.

5. Tais atvejais, kai ryšių palaikymo tarnyba ar ryšių palaikymo skyrius gauna savitarpio pagalbos prašymą, dėl kurio būtina imtis veiksmų, kuriuos vykdyti jiems nenumatyta kompetencija, prašymą jie nedelsdami perduoda žinomai kompetentingai tarnybai ar skyriui, arba centrinei ryšių palaikymo tarnybai, ir apie tai informuoja prašančiąją instituciją.

6. Kiekvienos valstybės narės kompetentinga institucija praneša Komisijai apie jos paskirtą centrinę ryšių palaikymo tarnybą ir visas kitas paskirtas ryšių palaikymo tarnybas ar ryšių palaikymo skyrius. Komisija sudaro galimybes su gauta informacija susipažinti valstybės narėms.

7. Kiekvieną pranešimą su informacija siunčia centrinė ryšių palaikymo tarnyba, kuri užtikrina veiksmingą informavimą, arba ji siunčiama jos vardu, arba kiekvienu konkrečiu atveju gavus jos sutikimą.

II SKYRIUS

KEITIMASIS INFORMACIJA

5 straipsnis

Prašymas suteikti informaciją

1. Prašančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, suteikia visą informaciją, kuri, galima numatyti, būtų svarbi prašančiajai institucijai vykdant 2 straipsnyje nurodytus reikalavimus.

Norėdama suteikti tą informaciją, institucija, į kurią kreipiamasi, pasirūpina, kad būtų atlikti visi tokiai informacijai gauti reikalingi administraciniai tyrimai.

2. Institucija, į kurią kreipiamasi, neprivalo teikti informacijos:

- a) kurios ji negalėtų gauti panašaus pobūdžio reikalavimams, atsirandantiems valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, vykdyti;
- b) kuria būtų atskleistas komercinės, pramoninės arba profesinės paslaptys;
- c) kurią atskleidus būtų pakenkta valstybės narės, į kurią kreipiamasi, saugumui arba prieštaraujama jos viešajai tvarkai.

3. Jokiu būdu nelaikoma, kad 2 dalimi leidžiama valstybės narės institucijai, į kurią kreipiamasi, atsisakyti suteikti informa-

ciją tik todėl, kad tokią informaciją turi bankas, kita finansų įstaiga, nominalusis asmuo arba įgaliotasis agentas ar patikėtinis, arba todėl, kad ji susijusi su asmens nuosavybės interesais.

4. Institucija, į kurią kreipiamasi, praneša prašančiajai institucijai apie prašymo suteikti informaciją atmetimo priežastis.

6 straipsnis

Keitimasis informacija be išankstinio prašymo

Kai mokesčių ar muitų, išskyrus pridėtinės vertės mokestį, grąžinamoji išmoka yra susijusi su kitoje valstybėje narėje įsisteigusiu ar gyvenančiu asmeniu, valstybė narė, iš kurios turi būti vykdomas grąžinimas, gali pranešti įsisteigimo ar gyvenamosios vietos valstybei narei apie būsimą grąžinimą.

7 straipsnis

Buvimas administracinėse patalpose ir dalyvavimas atliekant administracinius tyrimus

1. Siekiant skatinti šioje direktyvoje numatytą savitarpio pagalbą, prašančiosios institucijos ir institucijos, į kurią kreipiamasi, susitarimu bei laikantis institucijos, į kurią kreipiamasi, nustatytos tvarkos, prašančiosios institucijos įgalioti pareigūnai gali:

- a) būti tarnybinėse patalpose, kuriose prašančiosios valstybės narės administracinės institucijos atlieka savo pareigas;
- b) dalyvauti administraciniuose tyrimuose, atliekamuose valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teritorijoje;
- c) padėti valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentingiems pareigūnams teismo procesų toje valstybėje narėje metu.

2. Jeigu tai leidžiama pagal valstybės narės, į kurią kreipiamasi, galiojančius teisės aktus, 1 dalies b punkte nurodytame susitarime gali būti numatyta, kad prašančiosios valstybės narės pareigūnai gali apklausti asmenis ir nagrinėti įrašus.

3. Prašančiosios institucijos įgalioti pareigūnai, kurie naudojami 1 ir 2 dalyse numatytais galimybėmis, bet kuriuo metu turi būti pasirengę pateikti raštišką įgaliojimą, kuriame būtų nurodyta jų tapatybė ir pareigos.

III SKYRIUS

PAGALBA PRANEŠANT APIE DOKUMENTUS

8 straipsnis

Prašymas pranešti apie tam tikrus su reikalavimais susijusius dokumentus

1. Prašančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, praneša adresatui apie visus dokumentus, įskaitant ir teismo pobūdžio, kuriuos parengia prašančioji valstybė narė ir kurie yra susiję su reikalavimu, kaip nurodyta 2 straipsnyje, arba jo vykdymu.

Prašymas pranešti pateikiamas kartu su standartine forma, kurioje nurodoma bent ši informacija:

- a) adresato vardas bei pavardė (pavadinimas), adresas ir kiti adresatui identifikuoti svarbūs duomenys;
- b) šio pranešimo tikslas ir terminas, per kurį pranešimas turėtų būti pateiktas;
- c) pridedamo dokumento apibūdinimas ir susijusio reikalavimo pobūdis ir suma;
- d) pavadinimas, adresas ir kiti kontaktiniai duomenys, susiję su:
 - i) už pridedamą dokumentą atsakinga įstaiga, o jei tai kita įstaiga –
 - ii) įstaiga, kurioje galima gauti daugiau informacijos apie praneštą dokumentą arba galimybes užginčyti mokėjimo prievolę.

2. Prašančioji institucija pateikia prašymą pranešti pagal šį straipsnį tik tuo atveju, kai ji negali pranešti pagal taisykles, reglamentuojančias pranešimą apie atitinkamą dokumentą prašančiojoje valstybėje narėje, arba kai dėl tokio pranešimo kiltų neproporcingai didelių sunkumų.

3. Institucija, į kurią kreipiamasi, nedelsdama praneša prašančiajai institucijai apie visus veiksmus, kurių imtasi dėl jos prašymo pranešti, ir pirmiausia nurodo pranešimo adresatui apie dokumentą datą.

9 straipsnis

Pranešimo priemonės

1. Institucija, į kurią kreipiamasi, užtikrina, kad pranešimas valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, būtų pateikiamas pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius nacionalinius įstatymus, kitus teisės aktus ir administracinę praktiką.

2. 1 dalis neturi poveikio bet kokios kitos formos pranešimui, kurį prašančiosios valstybės narės kompetentinga institucija pateikia pagal toje valstybėje narėje galiojančias taisykles.

Prašančiojoje valstybėje narėje įsteigta kompetentinga institucija gali kitos valstybės narės teritorijoje esančiam asmeniui apie bet kokią dokumentą pranešti tiesiogiai registruotu arba elektroniniu paštu.

IV SKYRIUS

REIKALAVIMO VYKDYMO AR PREVENCINĖS PRIEMONĖS

10 straipsnis

Prašymas vykdyti reikalavimą

1. Prašančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, vykdo reikalavimus turėdama dokumentą, kuriuo leidžiama juos vykdyti prašančiojoje valstybėje narėje.

2. Gavusi svarbios informacijos apie dalyką, dėl kurio pateiktas prašymas vykdyti reikalavimą, prašančioji institucija nedelsdama šią informaciją perduoda institucijai, į kurią kreipiamasi.

11 straipsnis

Prašymui vykdyti reikalavimą taikomos sąlygos

1. Prašančioji institucija negali teikti prašymo vykdyti reikalavimą, jeigu reikalavimas ir (arba) dokumentas, kuriuo leidžiama jį vykdyti prašančiojoje valstybėje narėje, yra užginčijami toje valstybėje narėje, išskyrus atvejus, kai taikoma 14 straipsnio 4 dalies trečia pastraipa, ir tol, kol jis yra užginčytas.

2. Prieš prašančiajai institucijai teikiant prašymą vykdyti reikalavimą taikomos prašančiojoje valstybėje narėje galiojančios atitinkamos reikalavimų vykdymo procedūros, išskyrus šiuos atvejus:

- a) jeigu akivaizdu, kad prašančiojoje valstybėje narėje nėra turto reikalavimui įvykdyti arba kad taikant tokias procedūras nebus galima atgauti visos reikalaujamos sumos; ir prašančioji institucija turi konkrečios informacijos, įrodančios, kad valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, atitinkamas asmuo turi turto;
- b) jeigu taikant tokias procedūras prašančiojoje valstybėje narėje kiltų neproporcingai didelių sunkumų.

12 straipsnis

Dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje į kurią kreipiamasi, ir kiti pridedami dokumentai

1. Prie prašymo vykdyti reikalavimą pridedamas suvienodintas dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi.

Šiame suvienodintame dokumente, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, atspindimas pirminio dokumento, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą, esminis turinys, ir jis yra reikalavimo vykdymo ir prevencinių priemonių, kurių imamasi valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, vienintelis pagrindas. Toje valstybėje narėje jis neturi būti kaip nors pripažintas, papildytas ar pakeistas.

Suvienodintame dokumente, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą, nurodoma bent ši informacija:

- a) pirminio dokumento, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą, identifikavimui svarbi informacija, reikalavimo apibūdinimas, įskaitant jo pobūdį, laikotarpį, kurį apima reikalavimas, visas vykdymo procesui svarbias datas, reikalavimo sumą ir jos įvairias sudedamąsias dalis, pavyzdžiui, pagrindinę sumą, delspinigius ir pan.;
- b) skolininko vardas bei pavardė (pavadinimas) ir kiti skolininkui identifikuoti svarbūs duomenys;
- c) pavadinimas, adresas ir kiti kontaktiniai duomenys, susiję su:
- i) už reikalavimo nustatymą atsakinga įstaiga, o jei tai kita įstaiga –
- ii) įstaiga, kurioje galima gauti daugiau informacijos apie reikalavimą arba galimybes užginčyti mokėjimo prievolę.

2. Prie prašymo vykdyti reikalavimą gali būti pridėti kiti prašančiojoje valstybėje narėje išduoti su reikalavimu susiję dokumentai.

13 straipsnis

Prašymo vykdyti reikalavimą vykdymas

1. Kiekvienas reikalavimas, dėl kurio pateiktas prašymas jį vykdyti, laikomas valstybės narės, į kurią kreipiamasi, reikalavimu, kad jį būtų įmanoma vykdyti toje valstybėje narėje, išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje nustatyta kitaip. Institucija, į kurią kreipiamasi, naudojasi įgaliojimais ir taiko procedūras, nustatytus pagal valstybės narės, į kurią kreipiamasi, įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie taikomi reikalavimams, susijusiems su tokiais pat mokesčiais ar muitais arba su panašiais mokesčiais ar muitais, jeigu tokie patys netaikomi, išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje nustatyta kitaip.

Jeigu institucija, į kurią kreipiamasi, mano, kad tokie pat arba panašūs mokesčiai ar muitai jos teritorijoje netaikomi, ji naudojasi įgaliojimais ir taiko procedūras, nustatytus pagal valstybės narės, į kurią kreipiamasi, įstatymus ar kitus teisės aktus, kurie taikomi reikalavimams dėl fizinių asmenų pajamoms taikomo mokesčio, išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje nustatyta kitaip.

Valstybė narė, į kurią kreipiamasi, neprivalo suteikti kitų valstybių narių reikalavimams pirmenybės, kuri taikoma toje valstybėje narėje atsirandantiems panašioms reikalavimams, išskyrus atvejus, kai atitinkamos valstybės narės susitaria kitaip arba valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teisėje numatyta kitaip. Valstybė narė, suteikianti pirmenybę kitos valstybės narės reikalavimams, negali atsisakyti suteikti tokios pat pirmenybės tokiems ar panašioms kitų valstybių narių reikalavimams.

Valstybė narė, į kurią kreipiamasi, įvykdo reikalavimą savo valiuta.

2. Institucija, į kurią kreipiamasi, deramai praneša prašančiajai institucijai apie visus veiksmus, kurių ji ėmėsi dėl jos prašymo vykdyti reikalavimą.

3. Institucija, į kurią kreipiamasi, delspinigius už pavėluotą mokėjamą skaičiuoja nuo prašymo vykdyti reikalavimą gavimo datos pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius įstatymus ir kitus teisės aktus.

4. Institucija, į kurią kreipiamasi, jeigu tai leidžiama pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius įstatymus ar kitus teisės aktus, gali duoti skolininkui laiko skolai grąžinti arba leisti grąžinti skolą dalimis ir ji gali už tai skaičiuoti delspinigius. Apie bet kokį tokį sprendimą ji vėliau informuoja prašančiąją instituciją.

5. Nedarydama poveikio 20 straipsnio 1 daliai, institucija, į kurią kreipiamasi, perduoda prašančiajai institucijai išieškotas sumas, susijusias su šio straipsnio 3 ir 4 dalyse nurodytu reikalavimu ir delspinigiais.

14 straipsnis

Ginčai

1. Ginčai dėl reikalavimo, pirminio dokumento, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą prašančiojoje valstybėje narėje, arba suvienodinto dokumento, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, ir ginčai dėl prašančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos pateikto pranešimo galiojimo priklauso prašančiosios valstybės narės kompetentingų įstaigų kompetencijai. Jeigu vykstant reikalavimo vykdymo procedūrai suinteresuotoji šalis užginčija reikalavimą, pirminį dokumentą, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą prašančiojoje valstybėje narėje, arba suvienodintą dokumentą, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, institucija, į kurią kreipiamasi, tai šaliai praneša, kad ji turi pareikšti tokį ieškinį prašančiosios valstybės narės kompetentingoje įstaigoje pagal toje valstybėje narėje galiojančius teisės aktus.

2. Ginčai dėl vykdymo priemonių, kurių imama valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, arba dėl valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentingos institucijos pateikto pranešimo galiojimo pateikiami nagrinėti tos valstybės narės kompetentingai įstaigai pagal toje valstybėje narėje galiojančius įstatymus ir kitus teisės aktus.

3. Jeigu 1 dalyje nurodytas ieškinyms pareiškiamas prašančiosios valstybės narės kompetentingoje įstaigoje, prašančioji institucija praneša apie tai institucijai, į kurią kreipiamasi, ir nurodo, kiek reikalavimas neginčijamas.

4. Iškart gavusi 3 dalyje nurodytą informaciją, – arba iš prašančiosios institucijos, arba iš suinteresuotosios šalies, – institucija, į kurią kreipiamasi, sustabdo vykdymo procedūrą, kiek tai yra susiję su ginčijama reikalavimo dalimi, kol šiuo klausimu kompetentinga įstaiga priims sprendimą, nebent prašančioji institucija pagal šios dalies trečią pastraipą prašytų kitaip.

Prašančiosios institucijos prašymu arba kitais atvejais, jei institucija, į kurią kreipiamasi, mano, kad tai būtina, nedarydama poveikio 16 straipsniui, institucija, į kurią kreipiamasi, gali imtis prevencinių priemonių reikalavimo vykdymui garantuoti, jeigu tokių priemonių galima imtis vadovaujantis valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančiais įstatymais arba kitais teisės aktais.

Prašančioji institucija, laikydama prašančiojoje valstybėje narėje galiojančių įstatymų, kitų teisės aktų ir administracinės praktikos, gali prašyti institucijos, į kurią kreipiamasi, įvykdyti užginčytą reikalavimą arba užginčytą reikalavimo dalį, jeigu tai leidžiama pagal atitinkamus valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius įstatymus, kitus teisės aktus ir administracinę praktiką. Kiekvienas toks prašymas turi būti pagrįstas. Jeigu užginčijimo rezultatas vėliau yra palankus skolininkui, prašančioji institucija turi atlyginti visas išreikalautas sumas ir sumokėti visą mokėtiną kompensaciją pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius teisės aktus.

Jeigu prašančiosios valstybės narės arba valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentingos institucijos pradėjo bendro susitarimo procedūrą ir šios procedūros rezultatai gali turėtų įtakos reikalavimui, dėl kurio prašoma suteikti pagalbą, reikalavimo vykdymo priemonės sustabdomos arba nutraukiamos, kol bus baigta ta procedūra, nebent tai yra ypatingos skubos atvejis, susijęs su sukčiavimu ar nemokumu. Jei reikalavimo vykdymo priemonės sustabdomos arba nutraukiamos, taikoma antra pastraipa.

15 straipsnis

Prašymo suteikti pagalbą vykdant reikalavimą pakeitimas arba atsiėmimas

1. Prašančioji institucija nedelsdama praneša institucijai, į kurią kreipiamasi, apie bet kokią paskesnę jos prašymo vykdyti reikalavimą pakeitimą arba apie prašymo atsiėmimą ir nurodo pakeitimo ar atsiėmimo priežastis.

2. Jeigu prašymas keičiamas dėl 14 straipsnio 1 dalyje nurodytos kompetentingos įstaigos sprendimo, prašančioji institucija perduoda šį sprendimą kartu su pataisytu suvienodintu dokumentu, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi. Institucija, į kurią kreipiamasi, tuomet tolesnes reikalavimo vykdymo priemones taiko remdamasi pataisytu dokumentu.

Reikalavimo vykdymo ar prevencinės priemonės, kurių jau imtasi remiantis pirminiu suvienodintu dokumentu, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, gali būti tęsiamos remiantis pataisytu dokumentu, išskyrus atvejus, kai prašymas keičiamas dėl to, kad pirminis dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą prašančiojoje valstybėje narėje, arba pirminis suvienodintas dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, negalioja.

Pataisytam dokumentui taikomi 12 ir 14 straipsniai.

16 straipsnis

Prašymas imtis prevencinių priemonių

1. Prašančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, imasi prevencinių priemonių, jei jos leidžiamos pagal jos nacionalinę teisę ir administracinę praktiką, kad būtų užtikrintas reikalavimo vykdymas, jeigu reikalavimas arba dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą prašančiojoje valstybėje narėje, užginčytas prašymo pateikimo metu arba jeigu dėl reikalavimo dar neišduotas dokumentas, kuriuo leidžiama jį vykdyti prašančiojoje valstybėje narėje, jeigu prevencinės priemonės panašiu atveju taip pat galimos pagal prašančiosios valstybės narės nacionalinę teisę ir administracinę praktiką.

Prie prašymo imtis prevencinių priemonių valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, pridedamas dokumentas, jei toks yra, parengtas siekiant leisti imtis prevencinių priemonių prašančiojoje valstybėje narėje ir susijęs su reikalavimu, dėl kurio prašoma savitarpio pagalbos. Valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, šis dokumentas neturi būti kaip nors pripažintas, papildytas ar pakeistas.

2. Prie prašymo imtis prevencinių priemonių gali būti pridėti kiti prašančiojoje valstybėje narėje išduoti su reikalavimu susiję dokumentai.

17 straipsnis

Prašymui imtis prevencinių priemonių taikomos taisyklės

Kad 16 straipsnis galėtų, 10 straipsnio 2 dalis, 13 straipsnio 1 ir 2 dalys, 14 ir 15 straipsniai taikomi *mutatis mutandis*.

18 straipsnis

Institucijos, į kurią kreipiamasi, prievolių ribojimas

1. Institucija, į kurią kreipiamasi, neprivalo teikti 10–16 straipsniuose numatytos pagalbos, jeigu dėl skolininko padėties tokio reikalavimo vykdymas sukeltų valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, didelių ekonominių ar socialinių sunkumų, jeigu toje valstybėje narėje galiojantys įstatymai, kiti teisės aktai ir administracinė praktika leidžia taikyti tokią išimtį nacionaliniams reikalavimams.

2. Institucija, į kurią kreipiamasi, neprivalo teikti 5 ir 7–16 straipsniuose numatytos pagalbos, jeigu pirminis prašymas

suteikti pagalbą, pateiktas remiantis 5, 7, 8, 10 arba 16 straipsniu, yra susijęs su daugiau kaip penkerių metų senumo reikalavimais, šį terminą skaičiuojant nuo vykdytino reikalavimo datos prašančiojoje valstybėje narėje iki pirminio prašymo suteikti pagalbą pateikimo datos.

Tačiau jeigu reikalavimas arba pirminis dokumentas, kuriuo leidžiama jį vykdyti prašančiojoje valstybėje narėje, užginčytas, penkerių metų termino pradžia laikomas momentas, kai prašančiojoje valstybėje narėje nustatoma, kad reikalavimas arba dokumentas, kuriuo leidžiama jį vykdyti, jau nebegali būti ginčijami.

Be to, jeigu prašančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos sutinka atidėti mokėjimą arba mokėjimo dalimis planą, penkerių metų termino pradžia laikomas momentas, kai pasibaigia visas mokėjimo laikotarpis.

Tačiau tais atvejais institucija, į kurią kreipiamasi, neprivalo suteikti pagalbos dėl reikalavimų, kurie yra senesni kaip dešimties metų, šį terminą skaičiuojant nuo vykdytino reikalavimo datos prašančiojoje valstybėje narėje.

3. Valstybė narė neprivalo teikti pagalbos, jei bendra reikalavimų, kuriems taikoma ši direktyva ir dėl kurių prašoma pagalbos, suma yra mažesnė nei 1 500 EUR.

4. Institucija, į kurią kreipiamasi, praneša prašančiajai institucijai prašymo suteikti pagalbą atmetimo priežastis.

19 straipsnis

Klausimai dėl senaties

1. Klausimus dėl senaties terminų reglamentuoja tik prašančiojoje valstybėje narėje galiojantys teisės aktai.

2. Dėl senaties terminų sustabdymo, nutraukimo ar pratęsimo, visi veiksmai, kurių, vykdydama reikalavimus, imasi institucija, į kurią kreipiamasi, arba kurių imamasi jos vardu pagal prašymą suteikti pagalbą ir dėl kurių būtų sustabdytas, nutrauktas ar pratęstas senaties terminas pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius teisės aktus, laikomi turinčiais tokias pat pasekmes prašančiojoje valstybėje narėje, su sąlyga, kad tos lygiavertės pasekmės yra numatytos pagal prašančiojoje valstybėje narėje galiojančius teisės aktus.

Jeigu pagal valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, galiojančius teisės aktus sustabdyti, nutraukti ar pratęsti senaties termino neįmanoma, visi veiksmai, kurių vykdydama reikalavimus imasi institucija, į kurią kreipiamasi, arba kurių imamasi tos institucijos vardu vykdant prašymą suteikti pagalbą ir dėl kurių, jeigu jų imtųsi prašančioji institucija savo valstybėje narėje arba jų būtų imtasi tos institucijos vardu, būtų sustabdytas, nutrauktas ar pratęstas senaties terminas pagal prašančiojoje valstybėje narėje galiojančius teisės aktus, laikomi atliktais toje prašančiojoje valstybėje tiek, kiek tie veiksmai susiję su tokiomis pasekmėmis.

Pirma ir antra pastraipos nedraudžia prašančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms imtis priemonių senaties terminui pagal toje valstybėje narėje galiojančius teisės aktus sustabdyti, nutraukti ar pratęsti.

3. Prašančioji institucija ir institucija, į kurią kreipiamasi, praneša viena kitai apie visus veiksmus, dėl kurių nutraukiamas, sustabdomas ar pratęsimas reikalavimo, dėl kurio prašoma imtis vykdymo ar prevencinių priemonių, senaties terminas, arba kurie gali turėti tokias pasekmes.

20 straipsnis

Išlaidos

1. Institucija, į kurią kreipiamasi, siekia išreikalauti iš atitinkamo asmens ne tik 13 straipsnio 5 dalyje nurodytas sumas, bet ir išreikalauti bei pasilikti jos patirtas su reikalavimo vykdymu susijusias išlaidas laikydamosi valstybės narės, į kurią kreipiamasi, įstatymų ir kitų teisės aktų.

2. Valstybės narės viena kitos atžvilgiu atsisako visų reikalavimų dėl išlaidų, patirtų teikiant viena kitai savitarpio pagalbą pagal šią direktyvą, atlyginimo.

Tačiau jeigu dėl reikalavimo vykdymo kyla ypatinga problema, vykdymas yra susijęs su labai didelėmis išlaidomis arba su kova su organizuotu nusikalstamumu, prašančioji institucija ir institucija, į kurią kreipiamasi, gali susitarti dėl specialios tais atvejais taikomos išlaidų atlyginimo tvarkos.

3. Neatsižvelgiant į 2 dalį, prašančioji valstybė narė privalo atlyginti valstybei narei, į kurią kreipiamasi, visas išlaidas ir visus nuostolius, atsiradusius dėl nepagrįstais pripažintų veiksmų, kiek tai susiję su reikalavimo turiniu arba prašančiosios institucijos

išduoto dokumento, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą ir (arba) imtis prevencinių priemonių, galiojimu.

V SKYRIUS

BENDROSIOS VISŲ RŪŠIŲ PRAŠYMAS SUTEIKTI PAGALBĄ REGLAMENTUOJANČIOS TAISYKLĖS

21 straipsnis

Standartinės formos ir informavimo priemonės

1. Prašymai suteikti informaciją pagal 5 straipsnio 1 dalį, prašymai pranešti pagal 8 straipsnio 1 dalį, prašymai vykdyti reikalavimą pagal 10 straipsnio 1 dalį arba prašymai imtis prevencinių priemonių pagal 16 straipsnio 1 dalį siunčiami elektroniniu būdu, naudojant standartinę formą, nebent tai būtų neįmanoma dėl techninių priežasčių. Jeigu įmanoma, šios formos taip pat turi būti naudojamos keičiantis visa papildoma informacija dėl prašymo.

Suvenodintas dokumentas, kuriuo leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėje narėje, į kurią kreipiamasi, dokumentas, kuriuo leidžiama imtis prevencinių priemonių prašančiojoje valstybėje narėje, ir kiti 12 bei 16 straipsniuose nurodyti dokumentai taip pat siunčiami elektroniniu būdu, nebent tai būtų neįmanoma dėl techninių priežasčių.

Tam tikrais atvejais prie standartinių formų gali būti pridėamos ataskaitos, pareiškimai ir bet kokie kiti dokumentai arba patvirtintos tų dokumentų kopijos ar išrašai iš jų, kurie taip pat siunčiami elektroniniu būdu, nebent tai būtų neįmanoma dėl techninių priežasčių.

Standartinės formos ir elektroninės ryšių priemonės taip pat gali būti naudojamos keičiantis informacija pagal 6 straipsnį.

2. 1 dalis netaikoma informacijai ir dokumentams, kurie buvo gauti esant administracinėse patalpose kitoje valstybėje narėje arba dalyvaujant kitoje valstybėje narėje atliekamuose administraciniuose tyrimuose vadovaujantis 7 straipsniu.

3. Jeigu informacija keičiamasi nenaudojant elektroninių priemonių ar standartinių formų, tai neturi poveikio gautos informacijos arba priemonių, kurių imtasi vykdant prašymą suteikti pagalbą, galiojimui.

22 straipsnis

Kalbų vartojimas

1. Visi prašymai suteikti pagalbą, standartinės pranešimo formos ir suvienodinti dokumentai, kuriais leidžiama vykdyti reikalavimą valstybėse narėse, į kurias kreipiamasi, siunčiami valstybės narės, į kurią kreipiamasi, valstybine kalba ar viena iš jos valstybinių kalbų arba prie jų pridėdamas vertimas į tokią (-ias) kalbą (-as). Tai, kad tam tikros jų dalys parašytos kalba, kuri nėra valstybės narės, į kurią kreipiamasi, valstybinė kalba ar viena iš jos valstybinių kalbų, neturi įtakos jų galiojimui arba procedūros galiojimui, jeigu dėl tos kitos kalbos yra susitarusios atitinkamos valstybės narės.

2. Dokumentai, apie kuriuos prašoma pranešti pagal 8 straipsnį, institucijai, į kurią kreipiamasi, gali būti siunčiami prašančiosios valstybės narės valstybine kalba.

3. Jeigu prie prašymo pridėdami dokumentai, nenurodyti 1 ir 2 dalyse, institucija, į kurią kreipiamasi, prireikus gali pareikauti iš prašančiosios institucijos tokių dokumentų vertimo į valstybės narės, į kurią kreipiamasi, valstybinę kalbą arba vieną iš jos valstybinių kalbų, arba į bet kurią kitą kalbą, dėl kurios yra susitarusios abi atitinkamos valstybės narės.

23 straipsnis

Informacijos ir dokumentų atskleidimas

1. Informacijai, kuri kuria nors forma suteikta pagal šią direktyvą, taikomi tarnybinės paslapties reikalavimai ir tokia pati apsauga, kokia taikoma panašaus pobūdžio informacijai pagal ją gavusios valstybės narės nacionalinę teisę.

Tokia informacija gali būti naudojama reikalavimų, kuriems taikoma ši direktyva, vykdymo ar su jais susijusių prevencinių priemonių taikymo tikslu. Ji taip pat gali būti naudojama privatumo socialinio draudimo įmokų vertinimui ir vykdymui.

2. Europos Komisijos Saugumo akreditavimo institucijos tinkamai akredituoti asmenys gali turėti prieigą prie šios informacijos tik tuo atveju, jeigu tai būtina CCN tinklo priežiūros, eksploatavimo ir plėtojimo tikslais.

3. Informaciją suteikianti valstybė narė leidžia ją naudoti kitais nei 1 dalyje nurodyti tikslais informaciją gaunančioje vals-

tybėje narėje, jeigu pagal informaciją suteikiančios valstybės narės teisės aktus informaciją galima naudoti panašiais tikslais.

4. Jei prašančioji institucija ar institucija, į kurią kreipiamasi, mano, kad informacija, gauta pagal šią direktyvą, turėtų būti naudinga trečiajai valstybei narei 1 dalyje nurodytais tikslais, ji gali perduoti tą informaciją tai trečiajai valstybei narei su sąlyga, kad šis perdavimas atitinka šioje direktyvoje nustatytas taisykles ir procedūras. Ji praneša valstybei narei, iš kurios gauta informacija, apie savo ketinimą pasidalinti ta informacija su trečiaja valstybe nare. Valstybė narė, iš kurios gauta informacija, per 10 darbo dienų nuo valstybės narės pranešimo apie jos ketinimą pasidalyti informacija gavimo dienos gali paprieštarauti tokiam dalijimuisi informacija.

5. Pagal 4 dalį perduotą leidimą panaudoti informaciją pagal 3 dalį gali išduoti tik valstybė narė, iš kurios gauta informacija.

6. Informacija, kuria nors forma suteikta pagal šią direktyvą, informaciją gaunančios valstybės narės visos institucijos gali remtis arba pasinaudoti ja kaip įrodymu tokiu pat pagrindu, kaip naudojant toje valstybėje gautą panašią informaciją.

VI SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

24 straipsnis

Kitų pagalbos susitarimų taikymas

1. Ši direktyva neturi poveikio bet kokios prievolės teikti didesnės apimties pagalbą, numatytą pagal dvišalius ar daugiašalius susitarimus arba nustatytą tvarką, įskaitant susijusius su pranešimu apie esminius ar kitus teisės aktus, vykdymui.

2. Jeigu valstybės narės sudaro tokius dvišalius ar daugiašalius susitarimus arba nustato tvarką dėl klausimų, kuriems taikoma ši direktyva, kitais tikslais nei konkrečių atvejų nagrinėjimas, jos nedelsdamos apie tai praneša Komisijai. Komisija savo ruožtu apie tai praneša kitoms valstybėms narėms.

3. Suteikdamos tokią didesnio masto savitarpio pagalbą pagal dvišalį ar daugiašalį susitarimą ar nustatytą tvarką, valstybės narės gali naudotis elektroninių ryšių tinklu ir standartinėmis formomis, patvirtintomis šios direktyvos įgyvendinimo tikslu.

25 straipsnis**Komitetas**

1. Komisijai padeda Išieškojimo komitetas.
2. Jei yra nuoroda į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5 ir 7 straipsniai.

Sprendimo 1999/468/EB 5 straipsnio 6 dalyje nurodytas laikotarpis yra trys mėnesiai.

26 straipsnis**Igyvendinimo nuostatos**

Komisija 25 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka priima išsamias 4 straipsnio 2, 3 ir 4 dalių, 5 straipsnio 1 dalies, 8 straipsnio, 10 straipsnio, 12 straipsnio 1 dalies, 13 straipsnio 2, 3, 4 ir 5 dalių, 15 straipsnio, 16 straipsnio 1 dalies ir 21 straipsnio 1 dalies nuostatų įgyvendinimo taisykles.

Tos taisyklės reglamentuoja bent:

- a) skirtingų valstybių narių centrinių ryšių palaikymo tarnybų, kitų ryšių palaikymo tarnybų ir ryšių palaikymo skyrių, nurodytų 4 straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse, ryšių organizavimo ir ryšių palaikymo su Komisija praktines nuostatas;
- b) priemones, kuriomis institucijos gali tarpusavyje perduoti informaciją;
- c) standartinių formų, naudotinių taikant 5 straipsnio 1 dalį, 8 straipsnį, 10 straipsnio 1 dalį, 12 straipsnio 1 dalį ir 16 straipsnio 1 dalį, formatą ir kitas charakteristikas;
- d) išieškotinių sumų perskaičiavimą ir išieškotų sumų perdavimą.

27 straipsnis**Ataskaitų teikimas**

1. Kiekviena valstybė narė kasmet ne vėliau kaip kovo 31 d. praneša Komisijai:
 - a) prašymų pateikti informaciją, pranešti, vykdyti reikalavimą arba imtis prevencinių priemonių, kuriuos ji kiekvienais metais išsiunčia kiekvienai valstybei narei, į kurią kreipiamasi, ir kuriuos ji gauna iš kiekvienos prašančiosios valstybės narės, skaičių;
 - b) reikalavimų, kuriems vykdyti prašoma pagalbos, sumą ir išieškotas sumas.

2. Valstybės narės taip pat gali pateikti kitą informaciją, kuri gali būti naudinga vertinant savitarpio pagalbos teikimą pagal šią direktyvą.

3. Komisija kartą per penkerius metus teikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą apie tai, kaip veikia šia direktyva nustatyta tvarka.

28 straipsnis**Perkėlimas į nacionalinę teisę**

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2011 m. gruodžio 31 d. priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus šiai direktyvai įgyvendinti. Jos nedelsdamos praneša apie tai Komisijai.

Jos taiko šias nuostatas nuo 2012 m. sausio 1 d.

Priimdamos šias nuostatas, valstybės narės daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

29 straipsnis**Direktyvos 2008/55/EB panaikinimas**

Direktyva 2008/55/EB panaikinama nuo 2012 m. sausio 1 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą.

30 straipsnis**Įsigaliojimas**

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

31 straipsnis**Adresatai**

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje 2010 m. kovo 16 d.

Tarybos vardu

Pirmininkė

E. SALGADO